

Publicerad 2008-06-10 15:29 av luctus

sveket gör ondast.

\ "Jag lovade mig själv för snart exakt
två år sedan att det aldrig skulle ske igen.
Aldrig skulle någon som jag älskade
så mycket såra mig igen.

Men nu står jag här och känner
att vi börjar tappa greppet om varandra.
Jag känner en kyla smeka mina kinder
en kyla som är kallare än is.
Mina andetag blir till is och för varje dag
som passerar ser jag hur min himmel
blir mer och mer svart.

Min naiva hjärna har försökt fly från detta faktum så länge.
Att det skulle komma en dag då även våran kärlek skulle slockna.
Du har inte släppt mig helt, inte än.
För du håller fortfarande i min hand.
men inte lika hårt, inte som du gjorde förut.

Folk har talat om för mig länge nu
att jag borde släppa, att jag borde bryta
mig loss innan det är försent.
men det var redan försent från första
stunden då jag mötte dig, första gången
jag fick höra din sockersöta röst smeka
mina sårade trumhinnor. Jag var fast redan då.
Dina ord, din kärlek som du gav
förtrollade hela min värld till en sagodröm.

Du var den som fick mig att våga börja tro igen.
Du var den som fick mig att våga börja älska igen.

Du var den som förvandlade hela min värld.
Du var mitt allt.
(vetduomdet?)

Av alla smärta jag känt på så
är det ändå sveken som gör ondast.
Det är sveken som sätter sig längst in och lämnar
efter sig det djupaste såren.
Jag har nog egentligen vetat om att
det här skulle hända för ganska länge sen.
men precis som allt annat som gör för ont
så ignorerar jag det och går vidare.

Det är bra en tidsfråga tills våran vänskap
kommer gå sönder helt och bli till ingenting.
Jag har försökt göra allt jag kan för att få
det att hålla men mina krafter börjar sina.
Varje gång jag försökt laga det vi har, laga oss
så går tar du bara ett steg längre bort ifrån mig.\"

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren luctus med Poeter.se id #22566 innehar upphovsrätten